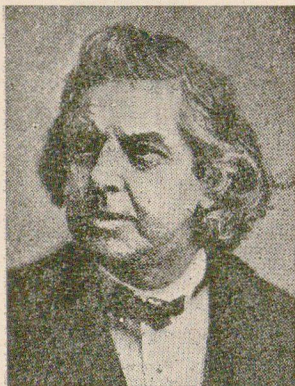

и Шпоръ. 1843 получава кралска стипендия, и съ нея заминава за Лайпцигъ, дето завързва тѣсна дружба съ Менделсона и Шумана. Менделсонъ дирижира увертирата „Послезвучия изъ Осiana“, както и

Вилхелмъ Гаде

първата симфония на Г. въ концертитѣ на „Гевандхауза“. 1814 Г. пребивава за малко време въ Италия, следъ което се връща въ Лайпцигъ и замѣства Менделсона презъ време на отсъствието му, като поема ръководството на „Гевандхаусъ-концерти“. Следъ едно кратко пребиване въ отечеството си, 1845—46 прекарва въ Лайпцигъ, като помощникъ на Менделсона въ дирижиране концертитѣ на „Гевандхаусъ“ — а следъ неговата смъртъ — неговъ наследникъ — първи диригентъ. Избухналата Силезийско-холщайнска война го принуждава въ началото на 1848 да се завърне въ отечеството си. Въ Копенхагенъ той поема ръководството на концертитѣ на „Музикалното дружество“, и въ скоро време ги издига до една голѣма художествена висота. 1861 бива назначенъ за дворцовъ капелмайсторъ. Съ дейността си като диригентъ, органистъ, компонистъ и педагогъ, Г. оставя извънредно дълбоки сле-

ди въ музикалния животъ не само на Копенхагенъ, но и на цѣла Дания. Г. е творецъ съ силна национална окраска. Той не взема готови теми отъ датското народно звукотворчество, но въ неговия духъ създава такива, отразявайки всичката негова самобитност въ мелодия и ритъмъ. Г. е голѣмъ майсторъ на формата и на колорита. Едно влияние на нѣмскитѣ романтици — особено на Менделсона — прозира въ неговото творчество, изразено въ изяществото на формата, мекотата и сладниавостта на мелодиката и фантастиката на неговата творческа природа. Творби: 8 симфонии, 5 увертюри: „Послезвучия изъ Осiana“, „Хамлетъ“, „Микелъ Анджело“, „Въ висинитѣ“ и C dur; сюититѣ: „Лѣтень день на село“, „Холбергiana“ и „Нувелети“ — за оркестъръ, 2 концерта за цигулка съ оркестъръ; по единъ струненъ секстетъ, септетъ и октетъ; 3 цигулковы сонати; „Дъщерята на горския царъ“, „Еомала“, „Пролѣтна вѣстъ“, и „Светата нощъ“ — за соли, хоръ и оркестъръ, „Ционъ“ за баритонъ, хоръ и оркестъръ, хорови пѣсни съ оркестъръ; пѣсни за мъжки и смѣсенъ хоръ и за единъ гласъ, съ съпроводъ на пиано; духовни пѣснопѣния, и една опера „Мариота“.

Гайарда, ит. Gagliarda, фр. Gaillarde — веселъ танцъ въ $\frac{3}{4}$ тактъ, подобенъ на менуета, танцуванъ особено много по маскарадитѣ презъ XVI ст. Произходътъ му е отъ Италия (Римъ) и за това тамъ е билъ известенъ подъ името „Романеска“, или пъкъ „Салтарело“. Среща се често въ сюититѣ на XVI ст., — следъ което изчезва.

Гайари, Стефанъ фонъ — Gajary, Stephan von — унгарски компонистъ и музикаленъ критикъ, род. 22 ноем. 1884 въ Будапеща, писалъ: Скерцо и Сюита — за оркестъръ, „Вакханалии“ за хоръ и оркестъръ, 3 струнни квартета, опера „Опърничавиятъ князь“, балетъ „Принцъ Аргирусъ“, 4 оперети, инструментални песни, пѣсни. Г. е музикаленъ сътрудникъ на Az. Ujság.

Гайерхаасъ, Густавъ — Gaierhaas, Gustav — компонистъ, род. 26 мартъ 1888 въ Некархаузенъ, училъ германистика въ Хайделбергъ и музика при Фил. Волфрумъ, и при Фр.